

ÚSTAV UMĚNÍ A DESIGNU
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Protokol o hodnocení bakalářské práce

Název práce:**NÁVRH SOUBORU PLAKÁTŮ
NA TÉMA LIDOVÁ SLOVESNOST****Práci předložila studentka:****Veronika Homolová****Studijní obor a specializace:****Ilustrace a grafika, specializace Grafický design****Posudek oponenta práce****Práci hodnotil:****akad. mal. Pavel Beneš**Fakulta umění a designu UJEP v Ústí nad Labem,
Pasteurova 9, 40096 Ústí nad Labem

1. Cíl práce

(a jeho naplnění):

Pokud je cílem práce doslova to, co Veronika Halamová v bodu 1.2 Cíl práce uvádí, tedy že chce, aby si divák jejího plakátu uvědomil, že používá rčení, pak byl cíl splněn.

Akorát si nejsem jistý, zda k uvědomění si tohoto stavu potřebuji zrovna takovéhle plakáty, které jsou vším možným, jen ne hrou s divákem.

2. Technologická specifika

(technická inovace):

Tedy – upřímně – obhajovat technologická specifika větou, že „motivy jsem nejprve nakreslila v ruce“, to mně přijde hodně dětinské. Kromě blbé formulace (kreslíme rukou, ne v ruce) to říká totéž, jako že se před výdechem nadechnu. A informace o tom, že grafik dělá obrázky v ilustrátoru a sazbu v InDesignu, a nakonec že to zvětší na B1 a digitálně to vytiskne... no, nevím, komu je takový text určen – nějakému pitomci, který o grafickém designu neví vůbec nic? Vždyť to děvče se touhle prací stává profesionálem, jedním z nás! Chlubí se taxikář svým kolegům, že při rozjezdu auta zařadí jedničku a pak dvojkou, a že když chce zastavit, že sešlápne brzdu?

Takže mám-li hodnotit postup, nic nového tam, kde se nic nového nedá očekávat. Ale vůbec nechápu smysl tohoto kritéria, protože všichni studenti ho mají vyplněné téměř shodně.

3. Přínos práce pro daný obor

Tady se už dostávám na tenký led. Co je přínosem práce tohoto typu? Je jím ten již zhodnocený cíl práce, nebo nějaká další kategorie, kterou jsem nikde nevyčetl?

Přínosem pro obor grafického či autorského plakátu je každý nově vzniklý takový plakát. Ty lepší utkví v paměti a stanou se vzorem pro příští tvůrce, ty horší a špatné upadnou v zapomnění. Mně osobně přijdou tyto jako špatné a bez nápadu, ale já nejsem jediný divák, teprve dav může rozhodnout o jejich kvalitě či bídě.

Čím víc vznikne autorských plakátů, tím více jich logicky bude blbých, ale zároveň tím více bude vynikajících. Tuhle sadu si troufám zařadit k té první ze zmíněných hran. Jejich přínosem je potvrzení první věty tohoto odstavce.

4. Silné stránky díla

Pro tenhle bod budu za dílo považovat i nevystavenou část práce, a to v písemné obhajobě reprodukované autorské kresby, zejména na str. 18. Ty pro mě mají svou sílu, bohužel, autorka je ve finále pohodlněji zaměnila za obkreslené fotky z googlu a co víc, téměř hrdě se k tomu přiznala.

Takže vlastně i absence zodpovědnosti za vlastní autorský přínos můžu vnímat jako silnou stránku.

5. Slabé stránky díla

Slabých stran má práce slečny Homolové tolik, že by vydaly na samostatnou studii. A protože není nic snazšího než kritizovat cizí práci, vrhám se do toho po hlavě:

1. Je-li součástí práce i písemná obhajoba, pak je to běs. Hned v úvodu se slečna Homolová vyznává ze své lásky k češtině, ale od třetí řádky jí dává na frak způsobem, který je bohužel v bakalářských a diplomových pracích běžný a studenty i pedagogy shovívavě přehlížený. Bohužel, staví-li téma práce na slovesnosti a práci s jazykem, musí být ke spolupráci přizván někdo, kdo jazyku rozumí a kdo mu dá tvar a řád, když už na to nemá člověk s maturitou z českého jazyka. O chybách v textu se můžete přesvědčit v exempláři, který jsem měl pro hodnocení k dispozici.

2. Zpracované kresby jsou normálně obkreslené fotografie z googlu, autorce ani jeden z námětů nestál za to, aby si předlohu nakreslila podle reálného modelu (jelen v ZOO, prase, slon a sova tamtéž, ruce, jazyk). Nevím, jaký termín se používá dnes, my tomu říkali „obšvihnout“. Autorský vklad do kresby je nulový, na to, jak v písemné obhajobě tu kresbu popisuje. Škoda, že se na několika stranách nerozepsala, kolik času hledáním fotek pro svoje obkreslovačky strávila: všechny použité fotografie lze objevit během několika minut.

Tenhle fakt a rozpor mezi deklarovaným obdivem k jazyku a vlastní neschopností jej používat jsou zásadními momenty, které pro mě tuto práci srážejí k těm zmiňovaným bídným.

3. Autorka se v textu zmiňuje, že nechce mít plakáty popisné. Její plakáty jsou ale popisné až na půdu: slon v porcelánu je prostě slon v porcelánu, sův kouká z nudlí a svině má kolem krku perly. Žádná přesmyčka, žádný posun do dvojsmyslu. Proč – při vsí své lásce k jazyku a rčením – neuchopila některá slova v jejich dalších významech nebo synonymech?

A vůbec nejblbější mně přijde plakát o sladkosti jak cecek – slečna si ani nezjistila, že cecek není ženské ňadro, jak se mylně domnívá, ale konkrétní část vemene. Lascivita konkrétně tohoto plakátu s vulgaritou vzniklou autorčinou neznalostí pojmu se blíží pornografii.

4. Žádné ze sdělení (obrazových či textových) plakátům ani neprospívá, ani neškodí. Prostě tam obojí je, a autorku zřejmě ani jedna z položek nevzrušuje.

5. Textovou (písemnou) část bakalářské práce považuji za blábol, za naivnosti vycucané z prstu, aby byl naplněn daný počet znaků. Většina formulací je hloupá, o množství chyb a neznalostí jazyka už podruhé nemluvě.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

Na světě se dějou horší věci, než je sada nepovedených plakátů. Žádná vzniklá práce mě neopravňuje trestat jejího autora za to, že ji nezvládl, pokud se jí důsledně zabýval. Není to jen jeho vizitka. V tomto případě zůstává ale rozum stát, jak se práce s těmito „kvalitami“ dostala až do stádia dokončení, proč nikdo nenavrhoval studentce změnu či jiné téma, případně odklad bakalářské práce. Odvedená práce je odbytá, nepůvodní, neodpovídá času ani možnostem, které na něj studentka měla. Být studentem u mě, neprošla by. Respektive – nikdy bych jí nedovolil tuhle sadu v této podobě realizovat.

Takže navrhuji známku: **nevyhověl**, a dělám to zejména proto, že mám-li posvětit vypuštění do praxe dalšího profesionála a mého kolegy, nemohu mu tolerovat krádež primárních motivů jeho závěrečné práce.

Každý z nás, tvorbou se živících autorů, lpí na dodržování a respektování našeho duševního vlastnictví a autorství našich děl, a přitom bychom mezi sebe nonšalantně pouštěli kolegy, kteří pro realizaci vlastní myšlenky považují za samozřejmý zdroj práce ostatních? U budoucího výtvarného profesionála nemohu tento přístup akceptovat.

11. května 2013

Podpis:

